ΟΙ ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΘΥΜΗΣΟΥ...

Ὅπως ὑποσχεθήκαμε, ἀρχίζουμε ἀπὸ σήμερα τὴ δημοσίευσι τῶν πλέον ἐπιτυχῶν ἐκ τῶν ἀποστελλομένων ποιημάτων τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Ἀπόψε μελαγχολικὸ μοῦ φαίνεται τὸ σπίτι
σὰν κάτι νὰ στερήθηκε, ἡ θλίψη τὸ ζυγώνει.
Σκορπᾶ ὁ νοῦς μου κι' ἐρευνᾶ καὶ ἡ καρδιά μου πλήττει.
Γιατί αὐτὴ ἡ ἐρημιὰ τὴ Σάλα μου νεκρώνει ;

Τῶν λουλουδιῶν Σου ἡ πνοὴ σβύνεται λίγο-λίγο
Μαδοῦν τὰ φύλλα θλιβερὰ καὶ πέφτουν ἀπ' τὸ βάζο.
Φθάνει στὰ χείλη ἡ λύπη μου, δακρύζω καὶ τὴν πνίγω
καὶ στέκω ἄχρὸς καὶ σιωπηλὸς μπρός τους κι' ἀναστενάζω.

Πεθαίνουνε ὑπάκουα, βουβὰ στὴ θέλησή σου
καὶ καρτεροῦν γι' ἀνάσταση τὸ κάθε ὑποσχεμένο...
«Ἄστιλη ἀγάπη, λούλουδο ὥς τώρα κι' ἡ ζωή σου...
κι' ὅτι ἔζησε περήφανο θάναι ταπεινωμένο !».

Στὸ θάνατό τους ἄγρυπνος τὴ νύχτα αὐτὴ θὰ μείνω
Θάμαι ὡς πάντα σκεφτικὸς γιὰ μιὰ ἀγάπη τόση
Θὰ σκύβω μὲ παράπονο καὶ δάκρυα θὰ χύνω
ὥς που ἡ αὐγὴ τὴ λύπη μου λίγο θὰ ξαλαφρώση.

Θάναι στὸ σπίτι πένθιμοι οἱ τοῖχοι στολισμένοι
κι' ὅταν περνᾶς νὰ μὴ ρωτᾶς μέσα τ' ἔχει πεθάνει
Μόνο σὰν νοιώσης στὴ ψυχὴ τύψη νὰ σὲ βαραίνη
θυμήσου !... στὰ λουλούδια Σου τὸν ὅρκο ποὖχεις κάνει.

ΑΛ. ΜΠΑΜΠΙΛΗΣ

ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Μέσ' στὴν ψυχή μου νοιώθω, πόθους χιλιους,
καὶ χωριστά, ὁ καθένας, μὲ παιδεύει.
Ὀλόφωτους, φανταχτερούς, σὰν ἥλιους !
Νὰ μὲ θαμπώση, ἡ λάμψη τους, γυρεύει...

Μαζύ τους, ἡ ψυχή μου εἶνε δεμένη,
Μιὰ νέα ζωή, στὴ λάμψη τους, γεννιεται.
Καὶ σὲ κωνούργιους κόσμους, μαγεμένη
ἡ φαντασία, ἐλεύθερη πλανιέται...

Ὀλόφωτους, φανταχτερούς, σὰν ἥλιους,
Μέσ' στὴν ψυχή μου νοιώθω πόθους χίλιους...

Β. Π.

ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ἡ χειρότερη χώρα εἶνε ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχουν φίλοι.

— Ἡ κότα οὔτε νερὸ πίνει, ἂν δὲν σηκώσει τὸ βλέμμα της στὸν οὐρανό.

— Ὁ κουτὸς ἄνθρωπος ἔχει τὴν καρδιὰ στὴ γλῶσσα του, ἐνῶ ὁ ἔξυπνος ἔχει τὴ γλῶσσα στὴν καρδιά του.

— Ἡ ἀληθινὴ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου φανερώνεται στὴ δουλειά.

ὄνειρά του πρὸ... τῆς τραγικῆς ἀφυπνίσεως.

Ἀκοῦς, ὁ πρῶτος ἀριθμός !... Μοῦ ἔρχεται σὰν τρέλλα...
Φτώχεια μαγκούφα κι' ἄτιμη σ' ἀφίνω πειὰ γιὰ πάντα.
Χρυσῆ γιὰ τὴ γαϊδάρα μου θὰ παραγγείλω σέλα
καὶ γιὰ τὸ σκύλο μου τὸ Γκιοὺλ θὰ πάρω κουβερνάντα.
Ἀκοῦς ὁ πρῶτος ἀριθμός ! Βρὲ τύχη ποὺ τὴν εἶχα !
πολλῶν θὰ κάψω τὴν καρδιά, πολλῶν θὰ κόψω δῆχα.
Μηδὲ μεγάλην καὶ μικρὰν δὲν θὰ φεισθῶ θυσίαν,
ποτὲ δὲν θὰ μὲ βλέπετε εἰς τὰς δδοὺς πεζόν,
εἰς ὅλα τὰ κορίτσια μου θὰ μάθω ἱππασίαν
κι' ἡ μαρκησία Φασουλῆ θὰ γίνη Ἀμαζών.
Τώρα θὰ κάμη καὶ ζοὺρ φίξ, τώρα κι' αὐτὴ θὰ δέχεται,
κι' οἱ κόντε-ραπανάκηδες στὸ σπίτι μου θὰ τρέχετε,
τώρα τ' Ἀμερικάνικο θὰ σχίσω σώβρακό μου,
τώρα θὰ δίνω γεύματα χωρὶς νὰ βασανίζωμαι
καὶ κάθε βράδυ σουαρὲς εἰς τὸ ἀρχοντικό μου
χωρὶς τοῦ νοικοκύρη μου καρέκλες νὰ δανείζωμαι...

Ἰδοὺ τώρα καὶ ἡ ἀνάπαυση :

Ὁ μάγερας σὰν ἔμαθε τὰ θλιβερὰ μαντάτα
τσακίζει μές στὸ μαγερειὸ περὶ τὰ πέντε πιάτα,
ὁ Φασουλῆς φαρδὺς πλατὺς στὸ πάτωμα σπαράζει,
ἡ Φροελάϊν δέρνεται καὶ ντονερβέτερ κράζει,
ἀρχίζει τὰ οὐρλιάσματα σπαρακτικὰ ὁ σκύλος
καὶ μὲ τὴ γάτα πιάνεται καὶ πολεμεῖ ὀργίλος,
καὶ τῶν παιδιῶν ἀκούεται ὁλολυγμὸς φρικώδης
ὡσὰν νὰ τᾶσφαζε κανὲς αἱμοχαρὴς Ἡ-
(ρώδης.

Καὶ ὁ Σουρῆς τελειώνει μὲ παράπονα καὶ κατάρες ἐναντίον τῆς Τύχης.

Γιατί, ὦ Τύχη μιαρά, μὲ θλίβεις περισ-
(σότερον
Γιατί μὲ παίρνεις στὸ μεζέ, γιατί μὲ φα-
(σκελώνεις ;

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ δικαστὴς Κατσαΐτης καὶ αἱ κυρίαι τῶν Πατρῶν. Μιὰ ἐξυπνοτάτη ἀπάντησίς του. Ὁ θάνατος τοῦ ἀλησμονήτου Γερ. Βώκου. Μιὰ.... ποιητικὴ παρομοίωσις. Ὁ τρόμος τοῦ κ. Μελᾶ, Τί ζήτησε ἀπὸ τοὺς φίλους καὶ συναδέλφους. Ὁ κ. Καφαντάρης καὶ τὸ κοκορέτσι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Πρὸ ἐτῶν ζοῦσε στὴν Πάτρα ἕνας δικαστής, ὁ Κατσαΐτης, ὁ ὁποῖος ἦταν προχωρημένης ἡλικίας ἄνθρωπος, ἀλλά, παρὰ τὰ χρόνια του, εἶχε νεανικὴ καρδιὰ καὶ ἀρκετὰ εὐπαθῆ στὶς ἐρωτικὲς δοκιμασίες. Ἦταν ἐπίσης ἄνθρωπος πολὺ ἀνοιχτόκαρδος καὶ γι' αὐτὸ ἡ κυρίες, πρὸς τὶς ὁποῖες διηύθυνε τὰ ἐρωτικά του βέλη, δὲν τοῦ θυμώνανε καθόλου. Μιὰ μέρα μιὰ κυρία, τοῦ εἶπε :

— Ἔχετε ἄσπρα μαλλιὰ καὶ μοῦ κάνετε φλέρτ. Χαρὰ στὸ κουράγιο σας !...

— Μὴν τὰ πιστεύετε, κυρία μου, τῆς ἀπάντησε ὁ γηραιὸς δικαστής, εἶνε... ψευδομάρτυρες !...

* * *

Ὅταν πέθανε ὁ μακαρίτης ὁ Βῶκος στὸ Παρίσι, παρέστησαν στὴ κηδεία του πολλοὶ λογογράφοι καὶ δημοσιογράφοι Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἔτυχαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴ Γαλλικὴ πρωτεύουσα.

Δυὸ μάλιστα ἀπὸ αὐτοὺς τοῦ ἐξεφώνησαν καὶ ἐπικήδειον, ἀποκαλέσαντες αὐτὸν «α λ λ ι κ έ λ α δ ο ν π τ η ν ό ν».

Στὴν κηδεία τοῦ Βώκου παρέστη καὶ ὁ κ. Σπῦρος Μελᾶς, διαμένων τότε στὸ Παρίσι.

Ὕστερα ἀπὸ καιρό, ὁ κ. Μελᾶς ἀρρώστησε, καὶ ἡ κατάστασίς του χειροτέρευε τόσο πολύ, ποὺ ὅλοι τὸν εἴχανε ἀποφασίσει.

Κατασυντετριμμένοι, ἕνα ἀπόγευμα, πῆγαν στὸ σπίτι του ὁ κ. Σκίπης καὶ ὁ κ. Γιοκαρίνης νὰ τὸν δοῦνε.

Ὁ κ. Μελᾶς, ψηνόμενος ἀπὸ τὸν πυρετό, ἦταν γυρισμένος πρὸς τὸν τοῖχο καὶ δὲν μιλοῦσε. Οἱ δυὸ ἐπισκέπται κάθησαν σιωπηλοὶ καὶ ἀμίλητοι κοντά του.

Σὲ λίγη ὥρα ὁ κ. Μελᾶς συνῆλθε λίγο, γύρισε, τοὺς εἶδε καὶ τοὺς εἶπε :

— Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ ἤλθατε, παιδιά !... Ἐγὼ ὅμως πάω, θὰ πεθάνω !...

— Σώπα, Σπῦρο, τοῦ εἶπανε αὐτοί, δὲν ἔχεις τίποτα. Θὰ γίνης γρήγορα καλά.

— Ἀφῆστε τα αὐτά, τοὺς ἀπάντησε ὁ Σπῦρος, τὸ ξέρω, θὰ πεθάνω... Ξέρω μάλιστα πὼς κάποιος ἀπὸ σᾶς θὰ μοῦ θγάλη καὶ τὸν ἐπικήδειο... Ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ, προσέξτε καλά. Μὴ μὲ πῆτε «α λ λ ι κ έ λ α δ ο ν π τ η ν ό ν», ὅπως τὸ Βῶκο... Δὲν θέλω...

Καὶ ξανάπεσε στὴν ἀφασία του.

* * *

Ὁ κ. Στελλάκης μιλῶντας μιὰ φορὰ γιὰ τοὺς Ρουμελιῶτες, ἔλεγεν ὅτι ἂν δὲν φᾶνε κοκορέτσι, μποροῦν ν' ἀρρωστήσουν.

Διηγεῖτο δὲ εἰδικῶς διὰ τὸν κ. Καφαντάρην, πὼς ὅταν εἶχε τὸν «Ἀβέρωφ» ὁ μακαρίτης ὁ Λεκκός, κι' ἔφτιανε τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα κοκορέτσια, τὸ καθημερινὸ φαγητὸ τοῦ Καφαντάρη ἦταν τὸ κοκορέτσι.

Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ὁ κ. Καφαντάρης, γιὰ νὰ φαίνεται πὼς εἶνε καὶ λίγο εὐρωπαῖος... Ρουμελιώτης, ἔτρωγε τὸ κοκορέτσι του μὲ... μαγιονέζα !...

* * *

Κατὰ τὴ Θεσσαλικὴ ἐπανάστασι, ὁ ἀνταποκριτὴς τῶν «Τάϊμς» τοῦ Λονδίνου Κάρολος Ὄγκλ, ἀκολουθήσας τὰ Ἑλληνικὰ ἀνταρτικὰ σώματα, κατελήφθη ἀπὸ τέτοιο ἐνθουσιασμὸ ὑπὲρ τῶν ἀγωνιζομένων Ἑλλήνων, ὥστε ἔλαβε μέρος σ' ὅλες τὶς μάχες καὶ τέλος σκοτώθηκε στὴ μάχη τῆς Μακρυνίτσας στὰ 1878.

Ὁ θάνατος τοῦ εὐγενοῦς αὐτοῦ Ἄγγλου φιλέλληνος εἶχε συγκινήσει τότε ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα, δημιουργήθηκε δὲ συγχρόνως κι' ἕνα ρεῦμα ἀγανακτήσεως στὴν Εὐρώπη, κατὰ τῆς Τουρκίας.

Ὁ Ὄγκλ στὴ μάχη τῆς Μακρυνίτσας εἶχε πέσει στὰ χέρια Κιρκασίων, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ τὸν κατεβασάνισαν ἄγρια, τὸν ἐσκότωσαν.

Ἡ τότε ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν ἐξέδοσαν ἡμιφύλλα, στὰ ὁποῖα, μέσα σὲ στεφάνια ἀπὸ δάφνες ἐδημοσίευαν τὴν εἰκόνα τοῦ φιλέλληνος.

Ἀλλὰ τὰ κατόπιν γεγονότα ἔκαμαν νὰ λησμονηθῆ ἡ θυσία τοῦ Ἄγγλου δημοσιογράφου.

Τώρα τελευταίως ὅμως, ὅταν πῆγε ὁ κ. Βενιζέλος στὸ Βόλο καὶ ἐπεσκέφθη τὴ Μακρυνίτσα, προσέφερε ἀπὸ τὸ ἰδιαίτερό του ταμεῖο δέκα χιλιάδες δραχμές, γιὰ νὰ στηθῆ ἐκεῖ ἡ προτομὴ τοῦ Ὄγκλ.

— Θὰ εἶνε, ποῦ εἶπε τότε κάποιος ἐκ τῶν παρευρισκομένων προκρίτων τῆς Μακρυνίτσας, ἕνα ἀείδιον μνημεῖον δόξης ἡ προτομὴ αὐτή, κ. Πρόεδρε.

— Ὄχι, τοῦ ἀπάντησε ὁ Βενιζέλος, θὰ εἶνε σὰν ἕνα ἄνθος εὐγνωμοσύνης, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ κατασπαρῆ ἡ Ἑλλάς, καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ συνάξωμεν τοὺς σπόρους καὶ τοὺς καρποὺς τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀναγνωρίσεως, τῶν ὁποίων τόσην ἀνάγκην ἔχει ἡ πατρίς μας...